

glasilo
skavtinj in
skavtov
ZSKSS

maj 2010

SKAVTIC

4 SKUPAJ PRAZNUJEMO

**Klepet z
ustanoviteljem**

ZSKSS

Petrom Lovšinom

29 **Nepozabnih dvajset**

TISKOVINA
Poštnina
plačana pri pošti
1102 Ljubljana

Očistimo Slovenijo,
steg Oceanovih E6, Moravče 1

Praznovanje 15 let
stega Ajdovščina-Sturje 1

Spomladansko srečanje čete,
Kranj 1

Zimovanje klana Sežana 1, pohod do Sv. Socerba

Klan Vrhnika 1, 2. mesto na Fuzbaladi 2010

Zimovanje PP iz Tolmina in Poljanske doline,
Kočevska Reka

Skupinska slika Čete tulečih kojotov, Breznica 1

Zimovanje Krdela divjih volkov, Grosuplje 1

KAZALO

klepet; V vETRU

- ▶ Uvodnik 3
- ▶ "Živite svoje sanje" 4
- ▶ 11. skavtski zakon 7
- ▶ 20 let uspoabljanja voditeljev 8

aktualno

- ▶ Koledar 11
- ▶ Aktualna vprašanja 12

odkrivajmo Slo.; dogaja se

- ▶ Trnje pri Pivki 13
- ▶ Z Jezusom do konca 15
- ▶ Se spomniš trenutka 16
- ▶ Po 20. letih... 19

gojzar piše; multi SKAVT

- ▶ Na začetek 20
- ▶ Pre(c)delaj 22
- ▶ Sladko za v na usta 25

z glavo za naravo; ob ognju

- ▶ Ekolumna 24
- ▶ Ločevalna dieta ... 25
- ▶ Nepozabnih dvajset 29

govor načelnika

- ▶ Himna Jamboree 31
- ▶ 20 let zdrave pameti 32
- ▶ Pobarvanka 34
- ▶ Skavt Peter 35

Tiskovino Skavtič izdaja Združenje slovenskih katoliških skavtinj in skavtov.
Sofinancirajo: Ministrstvo za okolje in prostor, Ministrstvo za šolstvo in šport,
ter Urad RS za mladino.
Ulica Janeza Pavla II. 13, SI-1000 Ljubljana,
tel.: 01 433 21 30, 0590 27 200, GSM: 031 210 944, 040 429 456
Prispevke in fotografije za naslednjo številko Skavtiča sprejemamo do
9. junija 2010 na urban.cepon@skavt.net ali na e-naslov Skavtiča.
Naklada: 3700 izvodov • Cena: 1,25€ • Letna naročnina: 5,22€ • Letnik: 14/2

uvodnik

Ana Grahor,
Ambiciozna človeška ribica,
Ajdovščina-Šturje 1

Urednica področja
Osebnostno napredovanje

Ko kakšen dan se ti prav čuden zdi,
še sonce začne se skrivati,
se spomni na trenutke,
ko je b'lo t'ko lepo
in je nad nami žarelo skavtsko nebo.

**Ker skavt sem jaz, skavt si tudi ti,
s kitaro v roki smo brez skrbi,
širok nasmeh in sijoče oči,
naj spremljajo vse naše skavtske dni.**

In ko boš hodil po cestah
in ujel te bo mrak,
le ena misel naj vodi vsak tvoj korak,
da se mogoče srečamo sredi steza,
si voščimo prav od srca.

Naj nas širok nasmeh in sijoče oči
spremljajo tudi naslednjih 20 let!

Glavni urednik: Urban Čepon
Uredniki: Bena Briški, Ana Grahor, Urška Kete Trunk,
Jasna Žabota, Uroš Obolnar, Blaž Karlin, Eva Primožič
Lektorji: Teja Mirtič, Anita Pernuš, Luka Pavlin,
Tjaša Brinovec, Nina Jurinčič, Darja Grom
Ilustratorja: Ana Resnik, Urban Čepon
Oblika in prelom: Benjamin Pezdur, Jernej Hrovatin
Tisk: Tiskarna Povše
E-pošta: skavtic@skavt.net

ZSKSS

»ŽIVITE SVOJE SANJE«

pogovor z ustanoviteljem ZSKSS Petrom Lovšinom

Petra smo na pogovor povabili ob praznovanju 20-letnice Združenja in prejemu priznanja zlata skavtska lilija. Našemu vabilu se je prijazno odzval.

- ▶ **Živijo, Peter. Vemo, da ste morali pred letom 1990 zaradi takratnih političnih razmer delovati v ilegali. Zanima nas, kako je vse to potekalo?**

Ni bilo nič kaj posebnega. Rad bi poudaril, da se je pred letom 1990 šest let pripravljala ustanovitev Združenja, tako da se nismo kar nekje dobili, nekaj ustanovili in od tistega trenutka je zadeva potekala. Dobivali smo se kot skupina, nismo bili registrirani, vsako leto nas je bilo več. Številka pa je hitro rasla po letu 1988. Leta 1989 je bil prvi občni zbor na Brezovici.

- ▶ **Kako pa so bila videti prva srečanja?**

Nekako tako kot danes. Srečevali smo se tedensko, vsaka veja posebej. Imeli smo že izvidnike in vodnice, noviciat ter roverje in popotnice. Razlika je bila samo v tem, da takrat nismo imeli zunanjih formalnih znakov.

- ▶ **So bile pri ustanavljanju Združenja kakšne prepreke?**

V takratnem času je bila bistvena zahteva za ustanovitev društva ta, da je moralo biti društvo član socialistične zveze delovnega ljudstva. Ker pa smo že takrat imeli statut oziroma predpise od mednarodne organizacije skavtskega gibanja, smo videli, da mora biti skavtska organizacija popolnoma nevladna ter nepolitična, in zato nismo mogli ustanoviti društva, ker bi s tem priznali eno od takratnih resnic.

- ▶ **Leta 1988 je izšel Skavtski glas, kasneje pa je začel izhajati bilten Skavt. Kakšni bo bili začetki?**

Bilten je urejeval moj brat Janez Lovšin, ki ga je ta stvar bolj zanimala in se je tudi sicer ukvarjal s pravo tiskanih medijev. Najprej smo vse skupaj fotokopirali, potem pa se je stvar razvijala naprej.

▶ **Je zelo velika razlika med zdajšnjim Skavtičem in takratnim biltenom?**

Absolutno. Tega ne moremo niti primerjati, sedaj je tiskano v barvah, članki so strokovni, prav tako pa objavljate tudi obvestila za članke. Mi smo poskušali s takratnim biltenom predvsem povezovati članke oziroma jim dati možnost, da se povežejo med seboj.

▶ **Kako je bilo s prvo rutko? Kje ste dobili ideje za barve, ste se mogoče skregali, kakšne barve bo rutka?**

Ne. To, da skavti nosijo rutke, smo videli oziroma prebrali v Bi-Pijevi knjigi Skavtstvo za fante, raznolikost rutk pa smo videli pri skavtih iz drugih držav. Prva rutka je bila ljubljanska, torej modra z belo obrobo. Vmes je bila posebna rutka, ki je bila samo za voditelje, za tiste, ki smo bili sprejeti v viteze, torej za tiste, ki so se udeležili projekta Hodimo skupaj, s katerim smo hoteli vse tedaj delujoče skupine v Sloveniji med seboj povezati; to je bila neke vrste taborna šola.

▶ **Kaj pa so pomenili ti vitezi?**

To je bila ena od oblik pedagoškega dela. Sv. Jurij je zavetnik skavtov in tudi mi smo si predstavljali, da smo neke vrste vitezi. Imeli smo sprejem v viteze, vsak steg je moral imeti ščit, ki je simboliziral obrambo, zaščito. To je bila igra v okviru te taborne šole oziroma projekta Hodimo skupaj.

▶ **Povej nam, kateri je bil tvoj največji skavtski izziv do sedaj?**

Največji izziv je bil predvsem to, da je nastalo, kar je nastalo. Predvsem to, da je skavtska organizacija to, kar je sedaj. Moje delo je nekako potekalo od 1984 do 1994. Zame je bil največji izziv to, da je zadeva delovala in da ima organizacija neko vsebino. V smislu tega, da se ne dobivamo zaradi zunanje podobe, ampak iz tega, kar učimo, tudi živimo.

▶ **Se s svojim stegom še kaj povezuješ, kdaj priskočiš na pomoč?**

Če lahko, pridem na obljube. Moram reči, da mi je žal, da tudi sam nisem imel možnosti, da bi doživel volčiče, izvidnike ter popotnike in popotnice. Vseskozi sem bil samo voditelj, voditelj in voditelj. In sem vsem vam, ki ste to celotno pot prehodili in doživeli, malo nevoščljiv. 😊

▶ **Kaj pa ti sedaj v življenju daje skavtstvo?**

Skavtstvo, če sem malce hudomušen, mi je dalo iznajdljivost. Skavt naj bi bil iznajdljiv. Bi-Pi je vedno rekel, da je skavtu pod častjo, če česa v okolici ne opazi prvi. Vse, kar sem dobil pri skavtih, poskušam prenesti v življenje, delovno okolje, v družino, na otroke.

▶ **Ali izkušnja voditeljstva pomaga pri vzgoji otrok?**

Na neki način da. Sploh odhod je zelo pomemben, saj se takrat vsak odloči, kaj bo v življenju počel. Pokojni pater Ivan Žužek, ki je bil zelo dejaven pri skavtih Evrope, je zelo poudarjal, da je pomembno vse, kar si se naučil pri skavtih, prenesti v svoje življenje, v družino. Ne vem, če smo najboljši vzgojitelji, to bodo otroci povedali potem, ko bodo odrasli. Saj

ves trud, ki smo ga vložili, tudi pri vodenju pri skavtih, lahko merimo šele potem, ko je otrok star 30, 40 let.

▶ **So vaši otroci pri skavtih?**

Ne še, upam pa, da bodo.

▶ **So ponosni na svojega očeta?**

Upam, da so. 😊

▶ **Ali nam lahko zaupaš še kakšno svojo skavtsko dogodivščino?**

Spomnim se, kako smo ukradli zastavo goriškim skavtom. To je bilo malo po tem, ko sem prišel s služenja vojaškega roka. Torej sem bil že odrasel. Zamaskirali smo se, jaz v obleko teritorialne obrambe, prijatelja zamejca pa v italijansko uniformo in tako smo bili trojica, ki je v Žirovnici napadala skavte. To je bila najboljša dogodivščina, saj smo se skavtom na straži približali na en meter, oni pa nas sploh niso opazili.

▶ **Kakšni so občutki ob 20. rojstnem dnevu Združenja?**

Izjemo lepo se počutim, ponosen sem na vse vas, ki vztrajate pri skavtih, in z upanjem zrem na naslednjo 20-letnico.

▶ **Kaj pa ti pomeni priznanje (zlata lilija), ki si ga dobil?**

Ne jemljem ga samo zase osebno, ampak ga delim z vsemi tistimi osebami, ki so z mano hodile po poti od leta 1984 do sredine 90. let. Vsi ti so danes uspešni, osebe, na katere se lahko zaneseš. Takrat so bili skavti neznanica in vsak, ki je vstopil, je bil zelo radoveden. V takratnih časih si moral biti tudi zelo pogumen, da si se pridružil skavtom in si vztrajal na tej poti.

▶ **Kako ste se odločali za kroj, barvo ... ?**

Posebne afinitete do barve ni bilo, potem pa smo začeli brskati po knjigah v NUK-u, saj takrat še ni bilo interneta. Med drugim smo odkrili, da so na Slovenskem v 2. pol 30. let prejšnjega stoletja ustanovili katoliške skavte, ki so imeli modre kroje. Zato smo se tudi mi odločili, da bo barva naših krojev modra. Od tod smo prevzeli modre kroje in ne od italijanskih oziroma zamejskih skavtov, kot nekateri zmotno mislijo. Poskušali smo nadaljevati pot takratnih katoliških skavtov, ki so morali z delovanjem prekiniti leta 1941.

▶ **Za konec pa bi te prosili še za sporočilo vsem skavtinjam in skavtom, ki bodo prebrali ta intervju?**

Naj zaupajo vase, naj živijo svoje sanje. Sam sem bil otrok, ki je veliko sanjal, in vsaj delček teh sanj sem uresničil. Niso vsake sanje, ki jih imate, neuresničljive, potrudite se in jih uresničite.

Najlepša hvala za tvoj čas in vse lepo. 😊

Uroš Obolnar, Nabriti medved,
Litija 1

Jasna Žabota, Budna
pelikanka, Ptuj 1

11. SKAVTSKI zakon

ČE BI SKAVTI IMELI 11. SKAVTSKI ZAKON, KAKO BI SE GLASIL PO TVOJE?

Skavt je bos.
 Skavt dobro je.
 Skavt je iznajdljiv.
 Skavt je skromen.
 Skavt uživa življenje.
 Skavta nikoli ne zebe.
 Skavt je vedno lačen.
 Skavt nikoli ne zamuja.
 Skavt ni nikoli vsega sit.
 Skavt je vedno nasmejan.
 Skavt je pogumen in vztrajen.
 Skavt zna biti družba vsakemu.
 Skavt je vesten v nošenju rutke.
 Skavt si poje, tudi ko ni v težavah.
 Skavt je nor, a vseeno vzor drugim.
 Skavt je pripravljen osrečevati druge.
 Skavt ima nož in spalko vedno pri sebi.
 Skavt modro izkoristi svoj čas in talente.
 Skavt skrbi za svoje zdravje, za dušo in telo.
 Skavt se zaveda, da je skavtstvo način življenja.
 Skavt se drži gesla: »Kar te ne ubije, te krepi.«
 Skavt svoje življenje živi polno in ga ne meče stran.
 Skavt ne pozna besede NE (znam, zmorem, želim ...).
 Skavt se drži načela:
 »Ni tabora brez nove brazgotine.«
 Skavt je navdušen nad norostmi in se jih redno udeležuje.
 Skavt ni zaskrbljen glede sestavin, saj je važen končni izdelek.
 Skavt ustvarja boljši, varnejši, prijaznejši in enoten svet.
 Skavt se nikoli ne neha učiti živeti skavtskih zakonov.

Verjetno ne veš, da je že sam Bi-Pi napisal 11. skavtski zakon: »K skavtskim zakonom spada še nenapisan, enajsti zakon, in sicer: Skavt ni tepec.«
 Potovanje k sreči, 1922

»Če te kdaj premami, da bi stavil na psa, konja ali pri kartah, se zadrži in pomisli na enajsti skavtski zakon: Skavt ni bedak/tepec.«
 Skavt, 28. julij 1934

»Zakaj enajsti zakon? Najprej zato, ker te strezni in ti da misliti, ko nameravaš narediti nekaj neumnega, potem pa še zato, ker so mi nekoč neke skavtinje, ki so v velikem številu brez plaščev stale v nalivu, povedale, da se utrjujejo!? Biti utrjen je dobra stvar, biti utrjen v neumnosti pa nikakor ne!«
 Tako 11. skavtski zakon razlaga Marguerite de Beaumont v knjigi *The Wolf That Never Sleeps* (Volk, ki ne spi), London, stran 69.
 Hvala vsem, ki ste prispevali svoje ideje za 11. skavtski zakon. In naj velja, da se jih res nikoli ne nehamo učiti!

Ana Grahor,
 Ambiciozna
 človeška ribica,
 Ajdovščina-
 Šturje 1

20 LET USPOSABLJANJA VODITELJEV

Letos se spominjamo 20 let našega Združenja, nešteti skavtskih srečanj, na tisoče skavtskih taborov in tudi na stotine tabornih šol, ki so bile v teh letih. Nekaj spominov na prve taborne šole je z nami delil Vztrajni galeb, Matjaž Kocjančič.

Po vseh dogodivščinah, ki sem jih preživel kot klanovec, se je spoznanje, da je skavtsko pot vredno nadaljevati kot voditelj, začelo v Andreisu (Benečija, Italija) med prvomajskimi počitnicami 1990. Danes z veliko hvaležnostjo gledam na italijanske voditelje, ki so nam na vrhunskem nivoju predstavili ideal katoliškega skavtstva. Takrat so vsekakor bili postavljeni temelji usposabljanja voditeljev v ZSKSS.

Prve taborne šole so bile prava pustolovščina, odkrivanje popolnoma novega sveta. Prva TŠ POTA (1993) v Sloveniji je bila izvedena v soorganizaciji z voditelji in udeleženci iz Italije. Zamejci pa so bili prevajalci. Vsako navodilo, vsako temo, vsak plakat smo delali v dveh jezikih.

Ni čudno, da sem pri maši pozno zvečer, nekje v okolici Dobropolja na Dolenjskem, zaspal. V spominu mi je ostala težava z avtobusi. Italijani so iz Ferrare prišli v Trst z vlakom. Najeti smo morali italijanski avtobus za 15 kilometrov do meje ter nato našega za pot po Sloveniji, ko smo se vozili skupaj.

Leta 1994 so bile tri TŠ. Sodeloval sem na TŠ po Istri. V spominu mi je ostal smeh, ki je nastal med bdenjem. Udeleženci so eden po eden vstopali v temno cerkev, kjer je svetilo le nekaj svečk. Ob vstopu so izrazili svoja pričakovanja o skavtskem življenju. Ida je ob vstopu slabo stopila in si zvila gleženj. Na vprašanje voditelja, kaj pričakuje, je v stokanju izrazila željo po stolu. Seveda smo njeno pričakovanje za razvoj skavtstva takoj in s smehom izpolnili. V naslednjih letih je bilo iz leta v leto več TŠ in potreb po voditeljih zanje. Tudi izkušenj in znanja je bilo vedno več. Za mape, pesmarice, rutke, značke, ki smo jih v prvih letih npr. pripravljali voditelji TŠ, je sedaj skrbelo tajništvo. Vsi voditelji TŠ smo se dobivali dvakrat na leto za načrtovanje in pospravljanje tabornih šol.

Na srečanjih, ki so bila izobraževalne in družabne narave, smo sestavljali trojke odgovornih voditeljev. V manjših zasedbah smo se dobivali zelo pogosto v malih stanovanjih v Ljubljani in srečanja voditeljev podrobno načrtovali.

Po desetih letih vodenja TŠ sem zadnjič sodeloval na TŠ Združenja leta 2003.

Danes me v delovni sobi polna polica fasciklov spominja na čase, ko sem si drznil iti v neznan, ko smo na maratonskih srečanjih sanjali in gradili podobe voditeljev, si izmišljali rutke, značke, našitke ... Na srečanjih bivših voditeljev se spominjamo uspehov in neumnosti, ki smo jih počeli. Z nekaterimi se ne vidimo, ker so na drugem koncu sveta, vendar o njih berem v časopisih. Nekateri me še vedno presenečajo z obiski in klici ob nemogočih urah. Prepričan sem, da ima ZSKSS v pozabljenih voditeljih ogromen kapital! Združevanje zagnanosti, drznosti mladih z izkušnjami, znanjem in močjo zaprašanih lahko dvigne ZSKSS v novo dimenzijo.

Kakor se je Bi-Pi nekoč prerekal z voditeljem, kdo je najsrečnejši na svetu, lahko tudi sam trdim, da sem zaradi 20 let skavtstva in voditeljstva zelo srečen človek!

Matjaž Kocjančič, Vztrajni galeb, Ankaran 1

Dogodki usposabljanja v letu 2010:

TŠ Pripravnik 1: 3.–8. avgust

TŠ Pripravnik 2: september

TŠ Pripravnik 3: september

TŠ MVV: 11.–16. avgust

TŠ MIV 1: 26.–31. julij

TŠ MIV 2: 2.–7. avgust

TŠ MPP: 18.–24. julij

TŠ Združenje: jeseni

TŠ DA: 14.–18. junij

ŽvN 1: 20.–25. avgust

Prijavnice najdete na spletni strani zskss.skavt.net, pogoji za udeležbo pa so navedeni v Pravilniku o usposabljanju in imenovanju voditeljev v ZSKSS.

VABIMO TE NA

ODPRTJE SKAVTSKEGA OKOLJSKEGA CENTRA V KOČEVSKEM ROGU

v petek, 25. junija 2010

(NA PRAZNIK DNEVA DRŽAVNOSTI)

Program s slavnostnim odprtjem se bo začel ob 11. uri dopoldne, po kosilu bodo sledile zanimive okoljske delavnice. dan bomo zaključili ob tabornem ognju, celoten program pa naslednje jutro.

Dogodek je namenjen vsem skavtom in vašim staršem, starim staršem, prijateljem... ljubiteljem Kočevskega roga, narave, dobre družbe, dobre hrane... skavtstva.

Kakšnih 30 nas sigurno pride... in verjetno še okoli 85... pa še 30 mogoče... marsikdo in marsikaj pa je že tam =>
KAJ PA TI?

Sporoči na: [lucija.simoncic@skavt.net!](mailto:lucija.simoncic@skavt.net)

Se vidimo v Rogu!
trop **KOČEVSKI ROG**

SKAVTSKI OKOLJSKI CENTER KOČEVSKI ROG

*Si našel svoje meje?
IV IZZIV
Preseži svoje meje!*

*29.maj 2010
veja-iv.skavt.net
iv-izziv.skavt.net
Pohiti! Rok prijave 16.maj!*

MAJ

6	četrtek	Zapoj si pomladno pesem »Služenje ni le za prosti čas. Služenje naj bi bila usmerjenost življenja, ki najde izhodišče za praktično izražanje v vsakem trenutku.« Robert Baden- Powell
7	petek	
8	sobota	SEVER – orientacija štirih stegov: Domžale, Homec, Kamnik, Komenda Obljube Nova Gorica 1
9	nedelja	Obljube Nova Gorica 1
10	ponedeljek	Povabi svojo prijateljico oz. prijatelja na sladoleđ
11	torek	Mami naberi šopek travniških rož »Nekdo je rekel, da mladim manjka okolje. Mi okolje imamo in ga lahko ponudimo v skavtstvu. Tisti, kar je Bog dal na razpolago vsem: zrak, radost in biti koristen drugim.« Robert Baden- Powell
12	sreda	
13	četrtek	Vnebohod
14	petek	Pojdi k šmarnicam
15	sobota	Šport špas prireditve. Druženje generacij v Novi Gorici 10. obletnica stega Suhih rib'c (Ribnica 1)
16	nedelja	Dan preživi v naravi, kjer si iz naravnih materialov naredi fračo »Pomanjkanje smejanja pomeni pomanjkanje zdravja. Smejte se, kolikor se morete; storilo vam bo dobro; zato se živahno smejte, kakor se vam ponudi prilika, in povzročite, da se smejejo drugi ljudje; kajti tudi njim dobro de.« Robert Baden- Powell
17	ponedeljek	
18	torek	Nasmehni se
19	sreda	Odgovori na aktualno vprašanje
20	četrtek	Obišči Marijino kapelo v bližini
21	petek	Pojdi k šmarnicam
22	sobota	Dan biotske raznovrstnosti. Več na www.biotskaraznovrstnost.si
23	nedelja	Binkoštna nedelja Rakova Steza 1 praznuje 5. rojstni dan
24	ponedeljek	Evropski dan parkov Maturantska parada
25	torek	Zvečer namesto gledanja televizije začni brati dobro knjigo »Ko ste na ulici, vedno glejte, ali lahko pomagate ženam ali otrokom. V takem slučaju pomagajte takoj in ne sprejmite nobene nagrade!« Robert Baden- Powell
26	sreda	
27	četrtek	Pojdi k šmarnicam
28	petek	Svetovni dan Sonca

29 sobota **IV IZZIV**

30 nedelja Obišči svoje sorodnike

31 ponedeljek Svetovni dan proti kajenju

JUNIJ

1 torek Dan Save

2 sreda Pospravi svojo sobo

3 četrtek Sveto rešnje telo

4 petek Poglej si sončni zahod

5 sobota Svetovni dan okolja

6 nedelja Pojdi na izlet s kolesom

»Ako opazite nevarnost, ne stojte mirno in ne glejte – čim dalje gledate, tem manj vam bo stvar všeč–, ampak hitro se vrzite vanjo, pogumno se je lotite, in ako ste enkrat v njej, ne bo niti pol tako hudo, kakor je izgledalo.« Robert Baden- Powell

7 ponedeljek

8 torek Pri večerni molitvi molitev Oče naš nameni osebi, ki je potrebna pomoči

9 sreda Povabi prijatelja na obisk

10 četrtek Nasmehni se

11 petek Srce Jezusovo

12 sobota Srce Marijino

13 nedelja Slovenski evharistični kongres

14 ponedeljek Taborna šola za duhovne asistente

15 torek Taborna šola za duhovne asistente

16 sreda Taborna šola za duhovne asistente

17 četrtek Taborna šola za duhovne asistente

18 petek Taborna šola za duhovne asistente

19 sobota Pomagaj staršem pri hišnih opravilih

20 nedelja Preživi dan v naravi

21 ponedeljek »Skavtstvo je odgovorna igra.« Robert Baden- Powell

22 torek Preberi odlomek iz Svetega pisma

23 sreda Kresna noč

24 četrtek God Sv. Janeza Krstnika

25 petek Odprtje Skavtskega okoljskega centra v Kočevskem rogu

26 sobota Odprtje Skavtskega okoljskega centra v Kočevskem rogu

27 nedelja Strateški svet

»Niti plačila niti nagrade ne dobimo za služenje, toda prav to nas osvobaja. Ne delamo za delodajalca, temveč za Boga in za lastno vest.«
Robert Baden-Powell

28 ponedeljek

29 torek Sveti Peter in Pavel

30 sreda Uživaj počitnice (šolobvezni)

AKTUALNA vprašanja

Kaže, da smo Slovenijo kar se da dobro očistili in da je število prostovoljcev naraslo krepko čez 200 tisoč. Čestitke in pohvale vsem zaglancem. Kako pa sedaj naprej, da Slovenija ostane čista dežela? O tem, ali bo akcija pomagala k boljši ozaveščenosti ljudi o ravnanju z odpadki, sem vprašala naključne izbrane.

Mislim, da so tisti, ki so se udeležili akcije, videli, da sploh ne živimo v tako čistem in lepe kraju in da je veliko smeti okrog nas. In ti bodo bolj pazili. Drugi pa še opazili ne bodo, da se je kaj dogajalo po Sloveniji. Ker če sam ne prispevaš in poskrbiš za okolje, sploh ne opaziš truda, ki je potreben za to. Mogoče bo kdo bolj previden, bo pa potrebna še kakšna taka akcija, da se bomo ljudje tudi sami spomnili in prispevali za čistejše okolje. In kot pravi Bi-Pi: zapustili svet za spoznanje boljši, kot smo ga prejeli!

Andreja Kete,

Ajdovščina-Šturje 1

Akcija Očistimo Slovenijo v enem dnevu je vsekakor prinesla k večjemu ozaveščanju, saj, kot vidimo, je bil odziv neverjetno velik.

Vsi, ki smo se udeležili te akcije, smo bilo prav zagotovo lahko presenečeni, koliko in kakšne smeti se skrivajo na številnih območjih v naši bližini. Tako da je pustila pozitivne učinke večino na vseh, kljub temu pa se bodo verjetno smeti spet začele počasi nabirati, tako da bi bilo dobro takšne in podobne akcije večkrat na leto ponoviti.

Anja Perko Valič, Ljubljana

Po moje bodo zdaj vsi bolj previdni – tisti, ki so se akcije udeležili, so videli, koliko smeti se nabere v zelo kratkem času, drugi pa bodo mogoče na sprehodu skozi gozd opazili, da je divje odlagališče izginilo.

Sara Ščukovt,

Ajdovščina-Šturje 1

Vabljeni k sodelovanju v prihodnje. Bliža se dan državnosti, 25. junij, zato te sprašujem, kdaj, ob katerih priložnostih se čutiš oz. se ne čutiš kot državljan Republike Slovenije? Volkuljice in volčiče pa vabim, da svoje starše vprašajo, zakaj je 25. junij pomemben dan za Slovenijo, da boste potem lažje odgovorili na zastavljeno vprašanje, bodisi prek risbe ali pa kar napišete.

Odgovore pošljite do 1. junija na e-naslov: **aktualna.vprašanja@gmail.com**

Pripravljala: **Urška Kete Trunk,**

Potrpežljiva volkulja, Ajdovščina-Šturje 1

Akcija Očistimo Slovenijo v enem dnevu je bila dobra akcija. Po vsej Sloveniji se nas je zbralo res dosti in nabrali smo kar nekaj smeti. Dvomim pa, da bo to kaj pripomoglo k večji ozaveščenosti ljudi. Z enodnevno zadevo težko spremeniš posameznika, za to sta potrebni vzgoja in lastna odločitev, da bom skrbel/a za okolje, v katerem živim. Ne samo da enkrat na leto pobiramo smeti, ampak da vsakič znova pomislimo, kaj je najbolje za naše okolje. Ločevanje odpadkov je dobra zadeva, ampak če se poleg tega namesto z javnim prevozom, kolesom ali peš po opravih raje odpravimo z avtom in če v avtu sedimo sami ... če čez noč ne izključimo računalnika, ker ga bomo morali zjutraj itak spet prižgati ... če imamo prižgane vse luči, čeprav jih ne potrebujemo ... potem ne vem, če smo naredili kaj dosti več za naše okolje.

Irena Mrak, Nova Gorica 1

TRNJE PRI PIVKI

Trnje pri Pivki

V Trnjah pri Pivki je malo stran od cerkve hiša, ki je primerna za zimovanja, tabore vej in taborne šole. V njej je prostora za vsaj 30 skavtov in skavtinja.

Pozitivne strani

- ▶ lokacija – dostop z avtom, do Pivke se lahko pripeljemo z vlakom ali avtobusom;
- ▶ od znotraj je obnovljena in ogrevana;
- ▶ prostori v hiši: jedilnica in skupni prostor, 4 sobe za spanje, ločeni kopalnici, kuhinja s shrambo in dva prostorčka za odlaganje opreme;
- ▶ v kuhinji je štedilnik na plin in na električno (steklokeramika), pečica, hladilnik ter posoda za kuhanje in jedilni pribor (pribor in krožniki), avtomat za kavo;
- ▶ primerno v vsakem letnem času – pozimi je tam kar nekaj snega (centralna kurjava, da ni mraz), če je veliko dežja, tam nastanejo jezera (Palško, Klenško, Parsko, Petelinjsko), poleti pa je primeren čas za spoznavanje okolice;
- ▶ v bližini je nekaj gozda ter travnikov, ki pa so večinoma ograjeni. Lokacija ponuja kar nekaj možnih izletov: sprehod do Palčja po makadamski cesti (pozimi je tam tudi Palško jezero) ali Klenika, vzpon na Sv. Trojico (tam stoji na novo obnovljena cerkvica), Primož ali Šilentabor;

Pogled iz hiše.

- ▶ najbližja trgovina, pekarna in zdravnik so v Pivki, sveže hrenovke in druge mesne izdelke pa dobite v Neverkah.

Negativne strani:

- ▶ ob hiši ni igrišča;
- ▶ ker je to kraški teren, v bližini ni kakšnega potočka, razen če nenehno dežuje vsaj dva tedna ☺
- ▶ zraven hiše je opuščena drvarnica, tam lahko najdete tudi neprimerne odpadke (npr. pločevinke).

Katarina Grahor, Mirna levinja, Ajdovščina-Šturje!

V deželi Martina Krpana

Ljudje na Pivškem imajo Martina Krpana že od nekdaj za svojega. Prav gotovo se jim je priljubila podoba tega silnega moža, ki še danes pooseblja pogum, moč, zvitost in hvaležnost.

Ta silni mož naj bi živel na Vrh pri Sveti Trojici, kakor je pisatelj Fran Levstik slišal pripovedovati o njem kmeta Močilarja v Razdrtem Pri Klinčarju.

Sveta Trojica je čudovit hrib na obrobju Javornika, ki se s svojimi 1.123 metri ponosno dviguje nad Pivško kotlino. Je eden lepših naravnih biserov v okolici Pivke. Dostop na vrh Svete Trojice je možen z več strani. Nam, ki smo v vasi Trnje pri Pivki, je najbližje izhodišče 3,5 km vožnje ali hoje po makadamski cesti do izhodišča za vzpon.

Bližnja okolica.

Sama pot ni zahtevna, je dobro označena in se vzpenja v senci borovega gozda skoraj vse do vrha. Vrh je podoben velikanski seneni kopic ali lonici (v obliki polkrogle naloženo seno, slama), zato so ljudje včasih ta hrib imenovali tudi Lonica. Odkar so na hribu sezidali romarsko cerkev Sv. Trojice, gori nihče več ni rekel drugače kot Sveta Trojica. Na gori pri Sv. Trojici je bila znana božja pot, na katero so romali za praznik Svete trojice. Cerkev je bila uničena nekako med letoma 1786 in 1811. Vzpon na Sveto Trojico je vsekakor poplačan s čudovitim razgledom po celotni Pivški kotlini in bližnjih vrhovih Snežnika, Nanosa, Vremščice, Planinske gore, v jasnem vremenu pa sega pogled vse do Jadranskega morja.

Tik pod Sveto Trojico je bila nekoč vasica z imenom Vasišče. Za ljudi s Pivškega ima ta vas večji pomen, saj bi utegnila biti ta vasica Krpanov Vrh. V ljudskem izročilu je zakoreninjena legenda o neki vaški naselbini v dolini Vlačno, kar zna biti ravno ta vasica:

Po Vlačnem je stala nekdaj vas (pod vrhom Svete Trojice). Še zdaj se pozna, da so tam nekdaj živeli ljudje. Tudi ime samo o tem priča, ker temu kraju pravijo Vasišče. Bilo je na sveti večer, ko hoče biti vsak pri polnočnici. Tudi z Vasišča so šli tisti, ki so mogli. Doma so ostali samo otroci, slabotni in stari. Ker je bilo Petelinjsko jezero zamrznjeno, so jo udarili kar naravnost čez ledeno ploskev proti župni cerkvi v Slavino. Na sredi jezera se jim je led udril, vsi so se pogreznili in njih bilo več nazaj. Kolikor jih je ostalo doma, so se naselili po bližnjih vaseh.

Vir: <http://www2.arnes.si/~ospivka/Krpan/Trojica.htm>

Urška Kete Trunk, Potrpežljiva volkulja, Ajdovščina-Šturje 1

Z JEZUSOM do konca

Tržaški skavtski voditelji ter popotniki in popotnice že tradicionalno spremljajo Jezusa v zadnjih dneh njegovega zemeljskega življenja.

Kot že nekaj let zapored, je tudi letos tržaški SKVO v duhu podoživljanja dogodkov velikega četrtega s klanom pripravil zadnjo večerjo. Prostor v skavtski koči je bil ob svetlobi sveč pripravljen za večerjo po judovski tradiciji pashe. Vsaka jed, ki so jo skavti pripravili, je imela svoj globlji simbolični pomen in je spominjala na trpljenje Izraelovega ljudstva v času suženjstva v Egiptu. Limonin sok in peteršilj, ki spominjata na grenkobo trpljenja na zemlji, jagnje, ki so ga Izraelci darovali Bogu pred begom iz Egipta, zelena in haroset, tipična judovska sladka omaka, nekvašen kruh, ki za peko potrebuje le malo časa, ter vino kot pijača ob judovski večerji, vse to nas popelje v Jezusov čas.

Ob zadnji večerji je Jezus povabil apostole, naj se zahvalijo Bogu za življenje in dobrote, ki nam jih daje. Vsem je umil noge in jih blagoslovil. Blagoslovil je tudi kruh in ga razdelil med apostole, rekoč, da je to njegovo telo, nato so vsi še izpili vino, ki ga je on blagoslovil, rekoč, da

je njegova kri. Takrat apostoli še niso vedeli, da se je Kristus žrtvoval za vse ljudi in da nas prek Njega pot vodi k Očetu. A mi se sedaj tega zavedamo. Čeprav je Jezus dobro vedel, da ga bo eden izmed apostolov izdal, je svojo usodo in Očetovo voljo ponižno sprejel in nedolžen nase prevzel vse grehe človeštva. In v tem duhu trpečega Kristusa obhajamo skavti spomin na zadnjo večerjo in podoživljamo moč in skrivnost evharistije.

Kristusovega trpljenja se skavti spominjamo tudi s pripravo križevega pota na Repentabru. Ta tradicija je pri nas že dolgo, skavtom pa se pridruži še veliko drugih vaščanov in vernikov. Po gozdnih poteh se kot v starih časih pomikamo z baklami, pri vsaki postaji se klanovci ustavijo in preberejo osebno razmišljanje ob pripravi na veliko noč, križev pot pa spremljata še petje in zvok kitar. Tako je bilo tudi na letošnji veliki petek. Na vrhu Tabra pa je g. Tone Bedenčič vodil bedenje s čaščenjem Križanega, obhajilom in petjem skavtskih pesmi. Bilo je res pravo doživetje, iz katerega črpamo moč za premagovanje vsakodnevnih ovir, obenem pa nas ti dnevi tesno povezujejo z Bogom in skavtsko družino.

Alenka Cergol, Zgovorna vidra, Trst 4

SE SPOMNIŠ TRENUTKA ali kam so vsi volčiči šli?

Za vse volčiče, ki jim ne gre v glavo, zakaj je Akela na vsakem lovu, Iki pa prihaja loviti v džunglo le na taborih; za vse izvidnike, ki ne razumejo, zakaj bi vsako noč spal drugje, če pa imaš na tabor – »placu« vse; in ne nazadnje tudi za vse klanovce, ki ne vedo točno, kaj zaboga počnejo v petek zvečer premočeni v gozdu s kresilom v roki ...

VV ali Džungla je velika in skrivnostna

Spominjam se velikega travnika, na katerem je stalo nekaj zelenih šotorov. Veseli fantje in dekleta v modrih krojih so navdušeno prepevali pesmi, medtem ko so pričakovali obisk domačih, med katerimi sem bila tudi jaz. Takrat še nisem hodila v šolo. Mladi skavti so nam predstavili svoj taborni prostor, potem pa smo se po skupinah odpravili na orientacijo. Vse mi je bilo všeč že od prvega trenutka in komaj sem čakala dan, ko bom tudi sama skavtinja. Čez nekaj let, nekaj dni potem, ko sem prestopila šolska vrata, se je to tudi zares zgodilo: postala sem volkuljica.

Vsak, ki pride v krdelo, se mora naučiti veliko stvari. Džungla je velika in skrivnostna, volčič pa je majhen, a nič za to, saj če pridno je (pa ne samo čokolino!), kmalu zraste. Volčiči živimo skupaj v krdelu, kar pomeni, da volčič mladič ni nikoli sam. Okrog sebe ima starejše brate volčiče in sestre volkuljice, ki že dlje časa hodijo na love, zato tudi bolje poznajo džunglo. Oni ga učijo **opazovati živalske sledi v blatu in prepoznavati rastline**, ki rastejo okrog, pa tudi **postavo džungle in zakone**. Čeprav mora vsak volčič in vsaka volkuljica osvojiti številne nove spretnosti, da lahko pozneje sam oziroma sama uči druge, pa v krdelu ne hodimo le na love. Zelo radi **se igramo, urimo se v prepoznavanju imen svojih bratov in sester, urimo tudi svoje tačke, oči in ušesa, da bomo lahko nekoč skupaj ulovili pravega jelena ali morda sovražnega Širkana**.

Ana Jurca, Redoljubna čl. ribica, Postojna 1

IV ali Nikoli ne reci nikoli

Spomnim se, kako sem opazovala starejšo sestro, ko je prihajala s srečanj vsa umazana, a vseeno nasmejana, pa sem si rekla: »Aaaa, nikoli!« Nato sem se kot priden volčič vključila v skavtstvo in tudi sama počela stvari, za katere sem si prej rekla nikoli. Sestra je prestopila v vejo IV in spet sem opazovala, kaj počnejo, ter si rekla: »Nikoli!« A glej ga zlomka! Tudi sama sem prerasla džunglo in zdaj sem zadnje leto kot vodnica v veji IV ter počnem nenavadne nore stvari, čeprav sem si nekoč rekla, da tega nikoli ne bom počela.

Velika prednost pri naboru možnih aktivnosti je, da klan sestavlja manj ljudi, ki so že malo bolj odgovorni kakor člani v mlajših vejah. Pozitivne logistične posledice teh dejstev pa tako že kar same kličejo po raznih »plezarijah«,

splavarjenjih, krajah zastave, bivakiranjih, delovnih akcijah, prostovoljstvu, internih projektih (npr. snemanje filmov, organizacija dogodkov, izzivov) ...

Verjetno je res; če ne bi bila del čete, ne bi nikoli **sredi noči panično tekala po taboru in piskala alarm; med nevihto prestrašeno držala palice šotora v upanju, da nam ne odnese našega »domka«; v poletni vročini na žgočem soncu kuhala nad ognjiščem; hodila** kar tako, da prispem na cilj, se obrnila in se odpravila nazaj v tabor; **za jutranjo telovadbo vsa zaspana izvajala žabje poskoke** zgolj zato, ker se našemu dragemu četovodji zdi to zdravo za nas mlade skavte; **in predvsem ne bi spoznala tako prijaznih, nasmejanih, norih in vedno pripravljenih ljudi.** Ker pa sem skavt, sem vse to in še marsikaj že doživela in želim si, da bi lahko vse te trenutke podoživela. No, morda bi žabje poskoke raje izpustila. ☺

Nina Ščukovt, Vztrajna volkulja, Ajdovščina-Šturje 1

PP – Odlična leta simbioze prijetnega s koristnim

Zgodba po imenu Klan se navadno začne s cmok-v-grlu-delujočim slovesom iz čete. Normalen, zdrav klan torej sestavlja od 5 do 15 skavtov, od katerih se mladostniških neumnosti in odbitih idej učita dva voditelja. Program, poslanstvo in način dela v klanu sem v svojem primeru dojel kot sila kompleksen sistem, ki za uspešno realizacijo in potek potrebuje kar nekaj izpolnjenih dejavnikov. Kar po vrsti.

Program je zelo svobodne narave in mora kot v vsaki veji odgovarjati na potrebe članov.

Največja razlika v primerjavi s prejšnjimi vejami je v načinu dela. Sam sem klan doživel kot zelo pomembno sito v pripravi na voditeljstvo. Za razliko od VV in IV, kjer voditelji (in delno tudi vodniki) skrbno pripravljajo ves program in je treba le priti na sestanek ter »konzumirati« že pripravljeno, je v klanu druga pesem. Voditelja sicer obstajata, vendar so gonilna sila v dobrem klanu kar klanovci sami. Oni so tisti, ki morajo prekipevati od idej, ambicioznosti, želje po skupnih avanturah, med seboj tekmovati v inovativnosti, oni morajo prepričevati voditelje, da je npr. iti na potovalni tabor z (v) smetnjaki(h) popolnoma izvedljiva in super ideja. Voditelj PP pa mora še zavirati mladostniško zagnanost oziroma vso to energijo le pravilno usmerjati v želeno smer razvoja klana, da poleg lastnih užitkov iz nje nastane še kaj družbeno koristnega. Klan je namreč obdobje, v katerem se skavt iz VV in IV obdobja, ko večinoma le prejema, uči za čas, ko bo on tisti, ki bo moral dajati, da bo mladina lahko prejela. Hkrati je klan vmesna stopnja, na kateri klanovci dajejo samemu sebi. Tu se zalomi v marsikaterem klanu, saj je ta prehod marsikdaj težak. Zato je popolnoma normalno, da je včasih v klanu vzdušje malce čudno, saj miselni preskok iz sistema »prejemanje« v sistem »dajanje« zahteva svoj čas in energijo, marsikdaj pa tudi žrtve.

Pri tem preskoku ima odločilno vlogo vzdušje v klanu oziroma medsebojna povezanost. **Skavt mora namreč hoditi na srečanja klana zaradi sebe, zaradi skupine in ne zaradi voditeljev ter njihovega programa.** Način dela je seveda v službi poslanstva klana, ki je lepo nakazano že v samem geslu »Služiti«. Torej – **vso energijo, norost in sposobnosti mladih, poleg vlaganja v lastno zabavo, preusmeriti na druge.**

Marjan Moderc, Filo-skirca kozorog, Ljubljana 3

PRIPRAVNIŠTVO – začetek aktivnega vodenja

Stvar gre takole. Najprej se v klanu pogovarjaš o služenju. Greš na eno srečanje krdela, na drugo, tretje, na zimovanju si tehnični voditelj in tako mine prvo leto služenja. Potem pa dobiš pošto od voditeljev, da bo to leto MŠŽD. Kaj da bo? Pa da bi lahko šla tudi jaz? Aha ... Ja, super!

In tako postaneš voditelj pripravnik. Pri tem so mi najbolj pomagali besede voditeljic v krdelu ter navdušenje volčičev, igre in pa seveda džungla. Največje težave je povzročal čas – dopoldne srečanje krdela, popoldne klan. **A leto pripravništva je bilo leto aktivne priprave, izpolnjevanja Napotnika, osebnega spremljanja. Bil je čas začetka vodenja, aktivnega udejstvovanja, spoznavanje sebe in seveda učenja.** Čas, ki se je zaključil z najboljšim – taborno šolo VV.

Špela Pucelj, Pametna Puma, Šentjernej 1

VODITELJSTVO – vse za skavte!

V moji družini sem samo jaz skavtinja, kar je precej redko. Še dobro se spomnim, kako sem občudovala skavte, ko sem od daleč opazovala aktivno maso mladih v takrat še modrih srajcah in si želela, da bi bila ena izmed njih. To je bila verjetno ena mojih prvih samostojnih odločitev. Ko sem se jeseni 1996 odpravila na začetek skavtskega leta, si nisem mislila, da me bo skavtstvo tako začaralo in osvojilo, da bom postala ponosna voditeljica, in ne morem si predstavljati, da na tak ali drugačen način ne bi pomagala tej organizaciji. Ustvarjati spremembe v današnji družbi in v vsakem posamezniku je elan, ki me drži pokonci. Edinost, strmenje k istemu cilju, je tisto, kar me je pritegnilo že od samega začetka.

Kaj je tisto, kar nas tako vleče v skavtstvo in voditeljstvo? **Čarobnost večera ob skavtskem ognju, pristno življenje v naravi, nagrajen napor hoje na cilju** – mislim, da vsi poznamo ta vidik. **A v meni je še bolj živ tisti drugi vidik.** Popotnik, ki mi reče: »Hvala, ker si me gnjavila, da sem se spravil na taborno šolo!«; popotnik, ki se kriče požene v vodo: »Vse za skavte!«; **popotnik, ki mi pove, da je pri skavtih našel rešitev iz čudnega obdobja v svojem življenju; popotnica, ki podvomi, a vpraša za pomoč.**

Mojca Čušin, Čustvena mravlja, Ajdovščina-Šturje 1

Bodite še naprej kar najbolje pripravljeni! Pa srečno pot!

Po 20. letih ŠE VEDNO PRAZNUJEMO 1. rojstne dneve

Bilo je tistega dne poleti ...

... ko so v naše kraje na delavni tabor prišli skavti iz Velenja 1, davnega leta 2007.
... ko smo spoznali skavtsko življenje in navdušili še prijatelje.
... ko smo se odločili, da skavtstvo predstavimo čim več mladim .

Bilo je tistega dne jeseni ...

... ko smo se srečevali z župnikom in šli skozi razne dogodivščine.
... ko so nam skavti iz Krškega pripravili izziv, kjer smo dobili skavtske kroje.
... ko smo odšli na jesenovanje z Velenjem 1.

Bilo je tistega mrzlega dne pozimi ...

... ko smo prvič raznašali Luč miru iz Betlehema.

Bilo je tistega dne, spomladi ...

... ko je naš klan dobil nove člane.
... ko smo se prijaviili na prvi slovenski Jamboree.

Bilo je tistega poletnega dne ...

... ko nas je šest članov pri Svetem Križu nad Belimi Vodami obljubilo, da skavtstvo postane naš način življenja.

... ko smo se udeležili skavtskega izziva Hej kobilca, ti boš moja!

... ko smo na Jamboreju 10 noči gledali iste zvezde in začutili skavtski duh.

... ko so se prvi člani odpravili na taborno šolo.

Bilo je tistega jesenskega dne ...

... ko smo se odpravili na prvo samostojno jesenovanje, ki so nam ga prijetno popestrili skavti iz stega Krško 1.

Bilo je tistega zimskega dne ...

... ko smo začeli zbirati predloge za rutko naše stega

... ko smo se začeli pripravljati na ustanovitev stega Brežice 1.

Bilo je tistega dne, pretekle pomladi ...

... ko smo dobili prvega imenovanega voditelja.
... ko je ZSKSS potrdil naš obstoj.

... ko smo imeli slovesnost ob ustanovitvi.
... ko smo sneli velenjske rutke in naredili rutke stega Brežice 1.

... ko so bile prve obljube našega stega.

Bilo je tistega dne, preteklega poletja ...

... ko smo s kolesi uspešno prepotovali naš prvi poletni tabor.

... ko smo prvič prespali v čisto našem jamboreju.

Bilo je tistega dne, pretekle jeseni ...

... ko je pognala veja IV.

... ko je klan na jesenovanju dokazal, da je skavt vedno pripravljen.

In danes je tisti dan ...

... ko nam naših 24 skavtov s svojim nasmehom daje zagon za nadaljnje delovanje.

... ko doživljamo svoje sanje.

... ko se lahko zahvalimo Bogu in potrdimo, da Norost res deluje!

Doroteja Černelič, Skrbna želva, Brežice 1

STEGOVA IZKAZNICA:

Ime: Skavtska skupina Brežice 1

Datum ustanovitve: 10. 5. 2009

Rutka: rumena podlaga, zelena, temno modra, svetlo modra

Število članov: 24,

SKVO: 1 imenovan voditelj, 2 v usposabljanju in DA

Veja PP: 11 članov

Veja IV: 9 članov

Stegovodja in klanovodja: Jurij Žnideršič

Četovodja: Rok Černelič

Skavtski dogodki/projekti, ki smo se jih udeležili:

100-letnica skavtstva, 1. slovenski skavtski jamboree, LMB, Beli jelen 2010

Naše sporočilo za vas: »Glej daleč, in ko misliš, da že gledaš daleč, glej še dlje!« (Robert Baden-Powell)

gojzar piše svojo pot

NA ZAČETEK!

Člani noviciata Ajdovščina-Šturje 1 smo se konec junija 2009 na poletni tabor odpravili v Anglijo, naš cilj pa je bil otok Brownsea, kraj prvega skavtskega tabora.

Ker voditeljica Urška ni želela sama s sedmimi 17-letniki v tujino, smo naše priprave začeli kar z misijo »Kako prepričati Rosano, da gre z nami na tabor«. Vozovnice smo kupili aprila in v tednu pred odhodom dodelali podrobnosti. Pot smo začeli 25. junija na letališču Stansted, ki je bilo od našega cilja oddaljeno kakšnih 300 kilometrov zračne razdalje. Že po prvih korakih na cesti smo ugotovili, da kršimo vsaj 50 pravil, predvsem tistega, ki pravi: »Vozi in hodi po LEVI strani!«

Pot nas je najprej vodila v predmestje Londona do skavtskega parka Gilwell. Tam smo si ogledali Bi-Pijev muzej in njegov kip oblekli v skavta ter mu nadeli rutko našega stega. Ker pa se skavti radi igramo, smo seveda morali »testirati« večino igral v tamkajšnjem skavtskem adrenalinskem parku. Ja, prav si prebral/a, angleški skavti imajo tudi

adrenalinski park! Seveda pa nismo mogli mimo Londona, ne da bi si ga ogledali, le da smo mi ogled zavlekli še v noč in prespali v parku (poleg nekega brezdomca). Ker nas je zjutraj zbudilo sonce, ki se je odbijalo od zlatih kipov pred Buckinghamsko palačo, smo tako »pogruhtali«, da smo najbrž v kraljevem parku! Ups ... Kot se za skavta spodobi, smo šli tudi k nedeljski maši, popoldne pa smo se z avtobusom odpeljali do mesta Southampton, od koder smo pot nadaljevali skozi nacionalni park New Forest.

V obalnem mestecu Highcliff smo se kopali v Atlantskem oceanu in v omenjenem oceanu oprali tudi posodo, ki je itak ni bilo veliko, ker smo jedli po skavtsko – vsi iz iste posode. V soju zvezd smo se sprehodili po plaži in vmes »uštopali« še čoln (dobesedno uštopali!), ki nas je pripeljal na drugo stran zaliva, kjer smo našli prenočišče na vrhu klifa, od koder smo čez nekaj ur sončni vzhod

kočo s toaletnimi prostori, kjer smo prespali v straniščih, poleg tušev in pod umivalnimi koriti. Mali otok, ki meri nekaj manj kot štiri kvadratne kilometre, smo tudi dodobra raziskali: smo namreč pravi "majstri" v plezanju čez ograje, na katerih piše PRIVATE PROPERTY ali pa TRESPASSING PROHIBITED.

opazovali kar iz spalk! Tistega dne smo se po 11 km dolgi plaži mesta Bournemouth odpravili do mesta Poole, od koder vozijo trajekti na otok Brownsea. Na trajektu smo srečali starejšega gospoda, ki nas je, ko je videl, da smo skavti, ogovoril in nam povedal, da je bil tudi sam nekoč tu na taboru! Sicer pa so nas domačini, ki smo jih srečevali na poti, začudeno pogledovali (moke cunje smo imeli obešene na nahrbtniku), varnostniki v trgovinah pa so nam sledili s pogledom (iz tega sklepamo, da smo videti kot zločinci 😊).

Opazili smo tudi, da se nas ljudje izogibajo, zato so bili na Brownseaju prvi postanek tuši (pa WC tudi 😊). Sprva smo nameravali prespati na travniku, kjer so spali udeleženci prvega tabora, a nas je sredi noči presenetil dež (ki nas je tekom tabora večkrat opral) in tako smo se zatekli v

Obiskali smo tudi muzej in se seznanili s podrobnostmi prvega tabora (z dnevnim redom, programom, imeni 20 udeležencev ...) in zgodovino otoka.

Naslednjega dne smo se vrnili v Poole in tekli na avtobusno postajo, da le ne bi zamudili avtobusa, ki pelje na letališče Stansted. Prespali smo na robu žitnega polja ob letališču, saj smo imeli jutraj let v Treviso. Tja smo seveda varno prispeli, vendar se nismo odpravili domov, temveč smo šli kar naprej na Marmeljado, srečanje primorskih skavtov, ki je bila ravno tisti vikend, četrtega julija. Tam smo tudi dobili priložnost, da smo vsem bratom skavtom in sestram skavtinjam podrobno opisali naš nepozabni tabor.

Sara Ščukovt, Zgovorna želva, Ajdovščina-Šturje 1

PRE(C)DELAV

**SE TI DOMA NABIRA PRAH NA
KUPČKIH STARIH ZGOŠČENK OZIROMA
CD-JEV, PA NIMAŠ SRCA, DA BI JIH
VRGEL PROČ? PREDELAV JIH V
UPORABNE OKRASNE PREDMETE,
ZA DOMA ALI PA ZA DARILLO. SPODAJ
TI PONUJAMO NEKAJ IDEJ:**

Podstavek za kozarec:

Tole je zelo preprosto. Na zgornjo stran CD-ja (ki bo kmalu spodnja stran podstavka) nalepiš tanko podlogo, ki je lahko mehka plastična pena, filc, karton ali karkoli podobnega; na spodnjo, svetlečo se stran, pa nekaj napackaš z barvami za steklo. Pa je. Paziti moraš samo, da lepilo za peno naneseš po celem CD-ju in ne samo v nekaj točkah, ker je ta stran pravzaprav bolj občutljiva in se kaj hitro odtrga. Če pa lepiš na DVD-je, ti tudi tega zadnjega ni bilo treba več prebrati.

Nejc Jurkovič, *Odmevni kivi, Komenda 1*

Podstavek že imaš, pa bi želel narediti kaj drugega? Poskusi narediti:

- ▶ **uro** (urni mehanizem lahko kupiš v kakšni tehnični trgovini): poslikaš, polepiš z nalepkami ...;
- ▶ **podstavek za vročo posodo**: več CD-jev zlepiš skupaj, jih z lepenko ali s čim podobnim na zgornji in spodnji strani oblepiš, po želji še poslikaš ... in uporabiš;
- ▶ **odganjalec za ptiče**: dva CD-ja zlepiš skupaj s spodnjo stranjo navzven, navežeš vrvico, obesiš na drevo in odbleski CD-jev v soncu bodo preganjali nepridiprave stran;
- ▶ **umetno drevo**: za liste uporabiš CD-je, za deblo pa les ali pa recikliraš še kakšen drug material od doma (tetrapaki, plastenke ...);
- ▶ **podstavek za svečke**: spodnjo stran CD-ja obrni navzgor in nanj položi čajno ali drugo svečko;
- ▶ **mozaik**: nalomi CD na manjše koščke in jih uporabi kot ploščice za mozaik za okrasitev slike, stene, omare;
- ▶ **skledico**: postavi v pečico na nizko temperaturo čez kovinsko posodo ali pa grej s sušilcem za lase; ko se CD zmehča, ga lahko upogneš (previdno!) – prilepi na majhen krožnik ali pa zapolni luknjo in ga uporabi kot posodico za sladkarije, sponke za papir ...

SLADKO ZA v na USTA

Nekateri pravijo, da ga ni čez domače. Ja, klobase, kruh, piškoti... Kaj pa domača »labela«? Davno preden so izumili vsa tista čudodelna in kemije polna mazila za ustnice, ki jih poznamo pod raznoraznimi znamkami in smo ime ene od znamk posvojili za vse tovrstne reči, so se naše babice in stare tete v sedmem kolenu že mazale z naravnimi domačimi mazili za ustnice. Recept za enega od teh je napisan spodaj, z malo truda pa se na svetovnem spletu najde še marsikaj. Rezultat je tako okusen, da se lahko kdo zmoti in si mazilo ponesreči namaže na kruh.

Potrebuješ:

- ▶ 2 čajni žlički čebeljega voska (na drobno nasekljaš trd vosek),
- ▶ od 7 do 8 čajnih žličk lahkega olja (sladko mandljevo olje, ricinusovo, jojobino) – kupi se v večjih drogerijah,
- ▶ 1 čajno žličko medu,
- ▶ 5 kapljic esence prehrabnega okusa po želji,
- ▶ posodice, ki so ostale od »label« ali krem.

Postopek

Mešaj olje in čebelji vosek, dokler se vosek ne stopi. Odstrani z ognja in dodaj med. Dobro zmešaj. Dodaj esenco prehrabnega okusa in shrani v posodice. To naredi čim hitreje, saj se mazilo začne zelo hitro strjevati. Iz opisanih količin dobiš okoli 0,5 dl mazila.

(Povzeto in prirejeno po: www.jabucek.com)

Bena Briški, *Rahločutna puma, Ljubljana 3*

OPOZORILO: Pri lomljenju CD-jev si nataknj zaščitna očala in previdno ravnaj z zlomljenimi delci, saj so ostri in se z njimi lahko tudi urežeš!

Če pa sam odkriješ še kakšno novo idejo za predelavo starega v novo, naj bo to CD, dežnik, čevlji, obleka ... bomo veseli, če nam jo zaupaš in skupaj s kakšno sliko pošlješ na bbriski@skavt.net. Najboljša si bo prislužila objavo v Skavtiču.

Bena Briški, *Rahločutna puma, Ljubljana 3*

NA GORO, k Očetu

Hm. V bistvu še nisem vstopila v obdobje pubertete, ko se mi je nos že ob vsaki misli na hribe zavihal do ... do nikjer! Slišalo se je samo: »Ati, mami, BODIMO DOMA!« Zato verjetno ne bo kar tako pozabiti tistih jutranjih tavanj po hišnem hodniku, medtem ko se je nahrbtnik izpod maminih rok že pridno polnil. Hribi so bili tako meni kot mojim sestram en sam napor, prežet z dolgočasno potjo. Vseeno pa še tako velike okrogle in solzne oči niso uspele prepričati staršev, da se tisti dan ne bi odpravili na pot. Zanimivo, njihovo navdušenje je bilo res čisto nekaj posebnega, česar še tako načrtovan upor hčera ni uspel zaustaviti. Tja »gor« se je vedno šlo. Za tja »gor« ni bilo opravičila. Samo šlo se je in to vedno! Moja starša sta v vsakem posameznem izletu v hribe odsevala najbolj preprosto navdušenje nad življenjem. Zdi se mi, da sta na poti tja »gor« izpod vsakega koraka kar srkala mir, sproščenost. Skratka, mislim da tisto pravo moč za življenje. Vsekakor pa je osvojeni vrh ravno tako malenkost doprinesel tudi otroškemu veselju, a kaj, ko je bila pred tem potrebna pot navzgor. Napor. Premagovanje samega sebe.

Kmalu po tem obdobju se je, Bogu hvala, začelo obdobje uporništva in upoštevanja pravic pubertetnikov. Jej! To je bilo krasno obdobje. Ne gre se pa slepiti, da pubertetniku dogaja, če cele dneve preleži. Vendar pa kakšno hribolazenje ni bilo nikdar več na dnevnem redu, saj se je pričelo obdobje sedenja za računalnikom. Ja, dobili smo internet! A pazi to! Duh veje, kjer hoče, tudi na internetu, kjer se je začelo moje zanimanje za skavte. Že polna dolgočasje

se tako nekega nedeljskega popoldneva odločim za živ vpogled v skavtsko življenje. Tam se mi ni zdelo bistveno to, ali smo ležali, sedeli, hodili; samo da smo bili »pravi« ljudje skupaj, pa je šlo. V skavtski družini sem se počutila vedno bolj domače, z vso prej neznano mladino sem si postajala vedno bližja in s tem sem imela voljo tudi za raznolike akcije ne glede na njihovo težavnost. Tako so mi bila prva obveščanja domačih, da grem s skavti na Blegoš, bolj takšna, precej smešna. No, nerodno mi je bilo pridrveti po tistem istem hodniku in v vsem navdušenju sporočiti, da grem, da grem, da greeem! »Ati in mami, me slišita? Grem ... tja 'gor'!« Sama, prostovoljno, brez cviljenja in jokanja. Sčasoma sta se navadila tega skavtskega odhajanja, saj sta vedela in čutila tudi onadva, kaj človek dobi na tej poti, posebej na tej, ki vodi na Blegoš.

Hribolazenje mi je tako danes verjetno nekaj najbolj fascinantnega, privlačnega, vznemirljivega. Lahko se vsak dan nekam povzpneš, pa niti dva podviga ne bosta imela iste teorije. Vsaka pot te hoče zase, te hoče za tiste minute samo takšnega, kot si stopil tja, tisti dan. Brez želja, da bi bil kdo drug. In kakršen koli stopiš tisti dan na tisto pot, bo ta pot hotela iz tebe izklesati le najboljše in ko jo zapuščaš, jo zapuščaš res najbolj krepak, jo zapuščaš res z najlepše ožarjenim obrazom vrhov. Celo tako daleč gre moč poti, da lahko greš vsak dan po eni in isti poti, pa bo, tako kot ti, tudi ona vedno drugačna v svoji moči in tudi tisti dan bosta eno.

Verjetno sem ravno zaradi tega vztrajala z Blegošem. Bil je v začetku avgusta 2009, ko

Jasna Dolenc in Mojca Možina na vrhu Blegoša, v ozadju Triglav
(foto: Marko Možina)

sem po burnem juliju imela že skoraj dolgočasne dneve. Pojavljala se ni samo žeja po vodi, ampak tudi po kakšnem novem, tokrat bolj osebnem izzivu. Nakar je komaj razviden plakat pred domačo trgovino pritegnil mojo pozornost. Blegoška korenina? Če to ni najboljša ideja ta trenutek! Da postaneš »blegoška korenina«, se moraš na Blegoš povzpeti 15-krat. Časa sem imela od maja 2009 do aprila 2010. Računice so hitro stekle in povzele, da glede na to, da sem nekaj čudovitih mesecev že zamudila, nimam ravno veliko časa. Povprečno sem šla na Blegoš kakih štirikrat na leto, kar pomeni, da bom morala za petnajst vpisov v knjigo blegoških korenin res stisniti čas, saj sem imela v mislih tudi to, da bom v času študija imela čas samo med vikendi, ki pa so polno zasedeni že z drugimi aktivnostmi. Hm... in tukaj je bil pomislek tudi prevoz. Lahko računam na domačega, mami? Sploh v slabih vremenskih razmerah? Nič, v akcijo!

In sem se povzpela prvič. Uuu, potreba po kondiciji. Drugič in tretjič. V prvi tretjini sem za spremstvo premamila mami in najmlajšo sestro. Po petih vzponih sem bila že čisto domača in sem že spoznala prej omenjeni čar poti. Ne glede na to, s kom hodiš po njej. Ja, ta okus, da, tudi če hodiš v skupnosti, pot preprosto ne more iti mimo tebe kot posameznika. Nekako se ne znojimo skupinsko, če se bolj šaljivo izrazim, ampak kljub skupnosti hodiš sam in se krepiš ter spoznaš meje svojih fizičnih moči. Pri šestem podvigu sem ugotovila, da bo petnajstkrat precej močna.

Ko sem si pri sedmem rekla »še enkrat toliko«, mi je bilo, če zdaj pogledam na celotni sklop, najtežje vztrajati takrat. Vztrajnost štejem med nekaj najboljšega, kar te pot lahko nauči. Več kot odlično pa je, da se krepiš še z neverjetno močjo. Močjo

duha in močjo telesa. Kakšna rast!

Na polovici te akcije so bili z njo dodobra oboveščeni že tudi moji prijatelji, ki so si prav takoi vzeli čas za skupno pot. Posebej Mojca, ki se je z menoj povzpela največkrat in ji ne manjka več veliko vpisov, da tudi ona postane korenina. Preko vzponov z njo sem spoznala, kako čiste in iskrene so lahko naše misli, kako jasne besede, če so prežete tudi s fizično aktivnostjo.

Za dodaten izziv sem se nekajkrat tudi časovno merila. Naj omenim, da nisem iskala trenutkov spočitosti, da sem se odločila in šla. Včasih sem se spočila kar na vrhu. Ni bolj svobodnega občutka kot stopiti na vrh, se zlekniti na travo in si preprosto privoščiti nekaj minut spanja. Vse skupaj se je čedalje hitreje odvijalo. Naenkrat je bil mimo trinajsti vzpon in čisto nenačrtovano se je zgodilo, da sem zaključila s petnajstim vzponom ravno na dan, ko smo s skavtsko družino nesli gor Luč miru iz Betlehema. Bilo je še v letu 2009! Do aprila je še dolga, kajne?

Celotno akcijo povzemam navdušeno in še zdaj ne morem verjeti, da so me doma tako mirno podprli pri tej stvari, posebej s strani prevoza. Tudi preko tega vem, da je neštetopot iz otroštva še danes v mojih starših. Ravno v skavtstvu se mi zdi, da je narava bistvena. Je zaklad najglobljih skrivnosti človeka. Če se srečata, sta lahko eno in to srečanje je tako popolno, da se tvoj pogled od tod naprej usmerja v samo dve čudoviti smeri: proti nebu, gor, k Gospodu in proti človeku. Pri obeh si ljubljen.

Jasna Dolenc, *Nepopustljiva vidra, Škofja Loka 1*

SI V MOJEM SRCU?

Poti, po katerih Bog vodi svoje ljudstvo, so temelj, na katerem gradimo, ko oblikujemo naše življenjske načrte, tudi skavtske.

Recimo, da bi k tebi, ki bereš te vrstice, prišla na obisk in te povprašala o tvojem Svetem pismu. Najbrž bi vprašanju sledil začuden pogled in nato eden od spodaj navedenih odgovorov.

Prvi in najslabši odgovor bi se glasil takole: »Moje Sveto pismo je še vedno v knjižarni. Še veliko stvari moram kupiti in te so nujnejše kot Sveto pismo.« Drugi odgovor: »Seveda ga imam. Popolnoma novo je. Joj, pozabila sem, na katero polico sem ga že postavila.« Tretji odgovor: »Moje Sveto pismo pravzaprav ni moje. Je od starejše sestre. Hotela ga je zavreči, ko je za birmo dobila novo. Prepričala sem jo, da mi ga je odstopila.« Četrti odgovor: »Moje Sveto pismo mi je pri srcu kot leposlovna knjiga. Velikokrat potrebujem lepe misli in Sveto pismo je kot naročeno za to.« Peti odgovor: »Vedno ga imam pri roki. Je moj pripomoček pri pravi molitvi in je hrana moje duše.« Šesti odgovor: »Moje Sveto pismo je predvsem v mojem srcu.« Kateri od teh odgovorov bi bil najbližji mojemu in tvojemu odgovoru?

Sveto pismo je knjiga, ki pristno ohranja zapisano Božjo vzgojno dejavnost do svojega ljudstva. Ohranja jo, ker je spomin na starodavne poti, po katerih je bil voden Izrael, koristen za sam Izrael in tudi za vsa ljudstva. Poti preteklosti so tiste, po katerih Gospod še vedno

vodi svoje ljudstvo. Spomin na Božje poti pomaga pri iskanju poti v prihodnost.

Zdi se, da nam Sveto pismo ne ponuja neke urejene vzgojne sheme, ampak bolj neko serijo dejstev, naukov, spodbudnih nagovorov, ki so podani na priložnostni način. Zaradi tega se številni bojijo izgubljeni čas z branjem Svetega pisma in bi takoj radi imeli neko logično in urejeno sintezo katehetskega tipa. Utvara! Potrebujemo tudi katehezo, vendar gorje, če se odpovemo živosti in neposrednosti, ki veje iz bibličnih strani.

Vsak skavtski voditelj se mora hraniti z branjem Svetega pisma in mora znati uvajati v meditativno in molitveno branje tiste, ki so mu zaupani. Sveto pismo ni pedagoško sredstvo, ki bi ga lahko preprosto uporabljali. Številna razočaranja so posledica nepravilne, mehanične in sprevržene uporabe bibličnega branja. Vendar pa se tistemu, ki se je naučil igrati na tipkovnico božjih knjig, to branje razodeva kot čudovito in zelo bogato glasbilo, kot orgle tisočih tipk in najrazličnejših registrov.

Dunja Kovačič, Modri čuk, Nova Gorica 1

Ko se začne spomladi ogrevati ozračje in ko preživljam čas (kolikor le lahko) v naravi, se mi misel ustavi (ali začne) pri vprašanju: kdo ali kaj je pravzaprav v središču? Pa ne razmišljam o središču Ljubljane in Tromostovju – govorim o sistemu. O heliocentričnih idejah Kopernika in Giordana Bruna. Ampak danes smo napredni, razsvetljeni in nas te teorije ne zanimajo več, že dolgo nam je jasno, okoli česa se vrti svet. No ... meni morda še ni ...

Zdi se, da se svet in življenje na njem vrti predvsem okoli mene – človeka. Vse se nekako ujame v naš antropocentrični sistem. Pravijo, da je danes vsem prva skrb narava. Očistili smo Slovenijo v enem dnevu. Super ... zakaj že? Ker nas motijo smeti. NAS. Ampak ne, ne, skrbi nas za svet in za prihodnje generacije. Generacije LJUDI. Skrbi nas segrevanje, ohlajanje, izumiranje vrst; kajti če se vse spremeni in uniči, bo katastrofa: ČLOVEK bo izumrl. In – po drugi strani – vse to se dogaja ZARADI ČLOVEKA. Pa je človek res tako mogočen, da lahko premakne Zemljo z osi? Seveda, zasluge

(ali krivdo) si pripisujemo pri poplavah, sušah, celo potresih. »Narava se NAM maščuje!« je najbolj izviren stavek, ki ga slišimo povsod. Je že res, da naj bi Bog prvima človekoma dejal, da naj zagospodujeta Zemlji. Ampak kje v razvoju pa je skopnela ponižnost? Morda ravno v grižljaju prepovedanega sadu?

Ko bi človek premogel vsaj malo ponižnosti, bi se od Zemlje lahko marsičesa naučil. Morda ne ravno ločevati odpadke, lahko pa to, kako živeti brez ali vsaj s čim manj odpadki. Morda tudi ne, kako izrabljati alternativne vire energije, lahko pa to, kako preživeti vsaj kakšen dan brez elektrike.

Zemlja je stara ... in modra. Modri planet – tako in drugače. Zakaj ne bi malo bolj prisluhnili njej in malo manj sebi? Vsaj toliko, da jo (če že ne Sonce) postavimo bolj v središče našega sistema, sebe pa vsaj malo stran, če ne gre dlje, vsaj v zlato rez.

Lucija Simončič
Kujšt'n kenguru,
Šentjerneji 1

Ločevalna dieta ZA SMETNJAKE

Skoraj povsod že ptički žvižgajo, kako je treba odpadke ločevati, pa vseeno še pogosto srečam kakšnega skavta in skavtinja (tudi voditelje), ki ob pogledu na pisano paletu smetnjakov zmajujejo z glavo in hitijo prebirati napise, da bi se čim hitreje in pravilneje znebili bremena smeti v svojih rokah. A zakaj sploh ločevati? Ker smetarske družbe po svetu nimajo dovolj dela in potrebujejo še dodatno delo? Ne. Z ločevanjem odpadkov omogočamo **recikliranje**, ki je poenostavljeno povedano pomembno zato, ker:

- ▶ **Varčuje z energijo**, saj se za uporabo recikliranega materiala v proizvodnem procesu porabi veliko manj energije kot za izdelovanje novega izdelka.
- ▶ **Pomaga ohraniti naravo**, saj zmanjšuje potrebo po izkoriščanju naravnih virov (v rudarstvu, kamnolomih in gozdovih) ter predelavo surovih materialov, kar povzroča še večje onesnaževanje vode in zraka.
- ▶ **Zmanjšuje število odlagališč**, saj je s ponovno uporabo odpadkov manjša količina teh odložena na smetiščih.
- ▶ **Zmanjšuje emisije toplogrednih plinov**, saj z recikliranjem, npr. papirja, pomagamo ohranjati gozdove po svetu, ki nam s prečiščevanjem zraka omogočajo življenje na našem planetu.

Za olajšanje dela in malo za šalo je tu kratek kviz, kako dobro vam ločevanje že gre od rok.

1. Kaj je ekološki otok?

- a) Otok, kjer ekologi zbirajo ogrožene vrste živali.
- b) Prostor za ločeno odlaganje odpadkov.
- c) Prostor za odlaganje odpadkov.

2. Ali steklo lahko recikliramo?

- a) Ne, to je nevaren odpadek.
- b) Da, stoodstotno.
- c) Lahko ga delno recikliramo (samo nebarvano steklo).

3. Kam spada plastificiran ovitek od čokolade, ki jo pojemo na taboru?

- a) Skurimo ga na ognjišču.
- b) V zabojnik za embalažo.
- c) Med mešane odpadke.

4. Na embalažah so simboli za ravnanje z odpadkom. Kaj nam pove zelena pika?

- a) Zelena pika? Prvič slišim.
- b) Označuje, da je embalaža izdelka vključena v sistem ravnanja z odpadno embalažo ter da se zbira, ponovno uporabi, reciklira ali drugače ustrezno predela.
- c) Pove nam, da odpadek spada med ostale odpadke.

Avtorica ilustracije: Mirjam Kržič

Vir: www.komunala-kranj.si

5. Kam spada pokvarjena žepna svetilka ali »čelka«?

- a) Odvržemo jo v naravo na licu mesta, ko se pokvari.
 b) Spada med električno in elektronsko opremo, v zbirni center.
 c) Spada v zabojnik za ostale odpadke.

6. Kam spadajo žepni robčki?

- a) Med nevarne odpadke.
 b) V zabojnik za biološke odpadke.
 c) V prvo grmovje na poti. Itak razpade, ne?

Največ odgovorov A:

Vzemi v roke sebe in kakšno brošuro, pobrskaj po internetu in se nauči ločevati odpadke!

Največ odgovorov B:

Bravo, odlično ti gre! Še malo, pa boš strokovnjak ločevanja odpadkov. Lahko se začneš ukvarjati tudi s kakšnimi drznejšimi ekološkimi projekti in izumi.

Največ odgovorov C:

Si nekje vmes med nevednostjo in razsvetljenjem. Kar pridno naprej, pa ti bo uspelo!

Bena Briški, Rahločutna puma, Ljubljana 3

Želiš izvedeti več?

Pobrskej po naštetih spletnih straneh, gotovo boš našel kaj uporabnega in zanimivega:

<http://www.lep-planet.si>

<http://www.jh-lh.si/snaga/locevanje>

http://www.igrisce.si/pdf/ABCodpadkov_1.pdf

<http://www.lep-planet.si/o-recikliranju/simbolne-oznake/>

...se spomniš trenutka, ko...

NEPOZABNIH DVAJSET

Spomini na prehojeno skavtsko pot

Ko spomini postanejo dragoceni

Uroš Obolnar iz Skavtiča mi po elektronski pošti sporoča, ali bi hotel v več prispevkih napisati zgodovino skavtstva na Slovenskem. Veličasten izziv, si mislim, vendar se moram obvladati in biti realen s časom, s katerim razpolagam ob vseh mogočih nalogah in dejavnostih ... Moja šibka točka je, da ob raznih izzivih prehitro »padem noter«, potem pa imam seveda težave s časom. Pisati zgodovino skavtstva na Slovenskem pomeni veliko delo, ki zahteva najprej zbiranje in

študij virov. In seveda veliko časa. Z Urošem se potem dogovoriva za več prispevkov z mojimi spomini na skavtstvo v času, v katerem mi je bilo dano biti zraven in sodelovati. Tudi za ta čas obstajajo viri, katerih del so tudi spomini, ki niso dokumentirani, ampak so zasidrani v človeškem spominu in zato ne absolutno zanesljivi. Ko jih začneš urejati in pisati, kdaj pa kdaj kak važen podatek zmanjka. Potem je treba spet pobrskati po dokumentih, ki lahko pomagajo. Kako dragoceni postanejo ti viri po skoraj dveh desetletjih, si ob njihovem nastanku še nisem predstavljal. Lastni

zapisi, majhni lističi z zabeležkami, članki v časopisih, stari rokovniki, dnevniški zapisi, zapisniki sej in drugo postanejo prava dragocenost. Vsem, ki vsak dan ustvarjajo zgodovino skavtstva z osebnim skavtskim življenjem, voditeljem, vodstvom – ZSKSS, regij, stegov, čet, vodov, iskreno priporočam, da zapisujejo in hranijo dokumente. Danes je na to še posebno važno misliti, ko so vsi dokumenti na računalniških diskih, CD-jih, na ključih in podobnih elektronskih medijih. Med mojimi dokumenti je še kar nekaj pravih, čeprav že porumenelih rokopisov. Mnogo manj, kot si želim, pa je fotografij, zato je vsaka, ki jo odkrijem, pravi zaklad.

Ali veš, da so ustanovili skavte?

Tako me je pred davnimi 20 leti nekega dne ogovoril prijatelj dr. Andrej Iršič, profesor na visoki zdravstveni šoli, oče znanega skavtskega voditelja in danes andragoškega strokovnjaka za mediacijo Marka Iršiča. V meni so zaživeli mladostni spomini na članstvo v taborniških vrstah, kjer sem bil v času osnovne šole četovodja, kot srednješolec pa vodnik voda, ki sem ga ustanovil na srednji tehnični gozdarski šoli. Zaživel je tudi spomin na knjigo B. Powlla, ki sem jo nekoč kot osnovnošolec dobil v roke in ob njej sanjal o tistem pravem polnokrvnem skavtstvu, ki je vključevalo duhovnost, vero, Boga, česar v tistih časih

v taborniških vrstah pač ni moglo biti. Andrej Iršič me je povabil na sestanek staršev »novo ustanovljenih skavtov«. Zbrali smo se v župnijskem domu v Štepanji vasi. Spominjam se, da sem tam spoznal dr. Jožeta Kušarja, profesorja na fakulteti za arhitekturo in očeta treh skavtskih voditeljev, Petra Lovšina in Rafa Pinoso. Na sestanku je tekla beseda o pomoči staršev mladim skavtom, ki so začeli zgodovino skavtstva na Slovenskem po drugi svetovni vojni. Odnos med starši in mladimi v povezavi z nastajajočim skavtstvom mi je iz tistega sestanka ostal v spominu kot občutljivo področje, na katerem so mladi hoteli delati brez »dihanja starih za ovratnik«, starše pa je skrbelo, ali bodo stvari tekle tako, kot naj bi bilo prav. To je bil čas, ko se je pripravljala ustanovitev Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov (ZSKSS). Vseh mladih, ki so se pripravljali na to, je bilo takrat, kot imam v spominu, morda kakšnih 40, vodilna osebnost je bil Peter Lovšin, število pa se je potem hitro povečevalo.

Dan, ki me je zaznamoval

Pred približno mesecem sem prejel telefonski klic, klicala me je Marija Lovšin mlajša in me v imenu tropa za organizacijo praznovanja 20-letnice ZSKSS povabila k sodelovanju pri slovesni maši v stolnici v Ljubljani 31. marca 2010.

Pri maši bodo sodelovali bivši načelniki ZSKSS. Maševal bo nadškof dr. Anton Stres. Pripadla mi je čast brati berilo. Z veseljem sem sprejel. Ko sem odložil telefon, sem v mislih odšel 20 let nazaj. Ustanovitvena slovesnost ZSKSS 31. marca 1990 se je prav tako začela s sveto mašo v ljubljanski stolnici. Maševal je škof Metod Pirih. Tudi takrat sem bral berilo. Minilo je torej 20 let, v katerih sem svojo življenjsko pot tesno povezal s skavtstvom in z njo

Začetki ZSKSS, Brinjeva gora, 1993

Začetki ZSKSS, arhiv Koroška 1

zaznamoval tudi svojo družino. Povezovalc pri slovesni maši je dejal besede, ki mi še zdaj zvenijo v ušesih: Vidimo se spet čez 20 let. Vse je v Božjih rokah. Hvala Bogu za minulih 20 skavtskih let.

Začetki odraslega skavtstva na Slovenskem

Odrasli so se vključevali v skavtstvo gotovo že pred drugo svetovno vojno, spomnimo se Pavla Kunaverja, takratnega načelnika, pa Mana Seiferta, zadnjega načelnika pred začetkom druge svetovne vojne, ko je bila slovenska skavtska organizacija razpuščena. Organizacije odraslih skavtov in skavtinj pa v Sloveniji v tistih časih ni bilo. Morda je bilo na že omenjenem sestanku staršev v Štepanji vasi leta 1990, morda na poznejšem srečanju v Dravljah, ko je prišlo do ideje, da bi se organizirali tudi odrasli skavti. Nastala je iniciativna skupina, ki jo je vodil Jože Kušar. V tistem času je bil prorektor Univerze v Ljubljani. V iniciativni skupini so bili še Janko Černetič iz Loga pri Brezovici, oče treh skavtov (med njimi znanega Miha – Vsevedega jastreba, po čigar zaslugi je o slovenskem skavtstvu veliko zapisanega), Andrej Iršič, Marija Lovšin starejša in Rafo Pinosa, salezijanec in generalni duhovni asistent ZSKSS. Dobivali smo se kar pri Jožetu Kušarju doma na Ižanski cesti. Bil sem zadolžen za gospodarske zadeve in

moja prva večja aktivnost je bila pridobitev gozdarske kočice na Roški žagi v Kočevskem rogu za skavtske namene. Poznal sem direktorja takratnega Gozdnega gospodarstva Kočevje Janeza Černača in ga zaprosil za sprejem. Obiskali smo ga, če se prav spominjam, verjetno enkrat leta 1991, Jože Kušar,

Peter Lovšin in jaz. Direktor je bil naklonjen naši prošnji in napisal sem prošnjo. Ta hip, ko to pišem, ne vem, ali je ta dokument ohranjen v arhivu ZSKSS. Bom še pogledal. Spominjam se, da sem v prošnji zapisal tudi nekako tako, da naj bi s prihodom skavtov v Kočevski rog, obremenjen s težkimi spomini na slovensko preteklost, tam zavel nov duh. Prošnja je bila ugodno rešena in podpisali smo pogodbo o najemu za trideset let. Pogodba je še v veljavi in bo trajala še približno deset let. Koča je bila v precej slabem stanju in Jože Kušar je pridobil znatna sponzorska sredstva, ki so bila vložena v njeno popravilo. Zamenjana so bila okna in podi ter še marsikaj. V spominu imam finančni vložek okrog 60 tisoč takratnih nemških mark. Inicijativna skupina odraslih skavtov je organizirala tudi dve večji srečanja z obljubami odraslih skavtov. Eno je bilo na Roški žagi v Kočevskem rogu, drugo pa pri Sv. Mihaelu v Črni vasi na Ljubljanskem barju. Na obeh srečanjih je dalo skavtsko obljubo in prejelo modro skavtsko rutko približno 50 odraslih skavtinj in skavtov. Še zdaj kdaj naletim na vprašanje, zakaj naj bi odrasli sploh bili skavti, saj je bilo skavtstvo zmeraj za mlade. Po mojem mnenju so za to močni razlogi. Odrasli s tem, ko odrastemo, pač ne zaključimo potrebe po osebni rasti, ki je vzgojna zadeva, pa še marsikaj drugega, kar ponuja in zahteva skavtstvo, se imamo naučiti in narediti.

Tone Lesnik, *Zamišljeni volk*

Himna Jamboree 2008

Tekst: **Anton Sečnik** – Hudomušni jež

Glasba: **Janez Sečnik** – Vztrajni tjulen

G h C D
Morje skavtskih rutic je dokaz,
 G h C D
da on je z nami, to veš ti in jaz.
 e D/fis G
Norost deluje tu, kot je nekoč,
 a C D
in skavtska pot mi je v pomoč.

Za ideale bodi malce nor,
 saj tako boš stopal le navzgor.
 Naš tabor zgodovinski da polet,
 za nami boljši bo ta svet.

C a D G
R// Norost deluje, v očeh nasmejanih,
 C a D G
ogenj ljubezni prestavlja gore.
 C a D G
Noro zaživi svojo skavtsko pot,
 C a D G
sejal veselje boš povsod.
 a G/h C D G
Noro-noro-noro-noro-norost.t.t.t.t...

govor načelnika ob 20. obletnici ZSKSS

20 let ZDRAVE PAMETI

V dvajsetih letih uradnega druženja, dela in osebne rasti je bilo v Sloveniji izrečeno več kot deset tisoč skavtskih obljub. Mi smo imeli priložnost izreči te velike besede, generacije naših staršev pa so o tem le hrepenele.

Leta 1984 se je zgodil prvi korak k uresnitvi sanj generacij pred nami. Lahko bi rekli, da je sprehod Petra Lovšina in njegovega strica Janeza pomembno prispeval k ustanovitvi Združenja slovenskih katoliških skavtinj in skavtov. Peter se je seznanil z idejo skavtstva, leta 1986 je izrekel skavtsko obljubo v okviru Slovenske zamejske skavtske organizacije.

Že naslednje leto se je v Ljubljani ustanovila neformalna skupina treh navdušencev skavtstva, ki so takrat zapisali: »*Naše delovanje ima za cilj duhovno in telesno rast članov v skladne osebnosti, odgovorne člane družbe, zavedne Slovence, dosledne katoličane in poštene državljane.*«

Za tem so se povezali z italijansko katoliško organizacijo AGESCI, s pomočjo katere je bil vzpostavljen stik s svetovno organizacijo skavtskega gibanja (WOSM). Leto 1989 je bilo leto velikih dejanj in neizmernih pričakovanj. Pripravljali so statut, postavljala se je struktura bodoče skavtske organizacije, ne nazadnje se je podala vloga za registracijo društva. Kljub drobnim zapletom, omahovanju takratnega Sekretariata za notranje zadeve, je bila spomladi izdana odločba o registraciji ZSKSS. Uresničile so se sanje.

31. marca 1990 je s 70 člani tudi uradno začela delovati naša skavtska organizacija. Skavtinje in skavti so imeli možnost prostega zbiranja, druženja in začelo se je sooblikovanje slovenske družbe, predvsem na področju otrok in mladine. Zavedati se moramo, da je vse to bilo plod najstniške zagnanosti, osebne prepričanja posameznikov, da ravnajo

prav in da so oni tisti, ki so poklicani, da v slovenski prostor prinesejo tisto, kar je v slovenskem prostoru že obstajalo pred vojno. Tisto skavtstvo, ki želi in upa poudariti vrednote človeka, vrednote vzgoje in izobraževanja, vrednote skrbi za naravo in pomembnost duhovne rasti posameznika. To je bil čas, ki je tekel vzporedno s postavitvijo parlamentarne demokracije v Sloveniji, ko so ljudje na cvetno nedeljo povedali koga in česa si želijo. Čas, katerega spremembe so temeljile predvsem na katoliških vrednotah, ZSKSS pa je bila prvo ustanovljena katoliška organizacija v času družbenih sprememb. Z zadovoljstvom lahko ugotovim, da že dvajset let uresničujemo želje in ideje naših predhodnikov in da smo skavtska organizacija, ki ohranja pristnost skavtstva v svoji preprostosti in medsebojni osebni povezanosti ter skrbi za okolje in domovino, v kateri živimo.

Morda smo in smo bili kdaj pa kdaj tudi nezadovoljni, da država in lokalne skupnosti našega dela ne prepoznajo tako, kot bi si želeli. Tudi to nas krepi. Sedaj po dvajsetih letih, ko izstopamo iz najstniških let, prevzemamo odgovornost tudi za to, da svoje izkušnje, predanost, vrednote in vse, kar znamo, prispevamo tudi za aktivno državljanstvo in sooblikovanje slovenske družbe.

Ne pozabimo, da v naši organizaciji odraščajo generacije otrok in mladih, njim gre glavna skrb. Naša organizacija je dobra pomoč starešim pri vzgoji znotraj družine, je prostor, ko skavtinja in skavt dobita priložnost, da se spoznata, si medsebojno pomagata, odkrivata stvarstvo, se sovzgjajata, potujeta, odkrivata slovenski in mednarodni prostor, imata priložnost, da pridobita tehnične veščine, veščine osebne rasti in timskega dela, participirata v družbi, pa tudi modrost spoštovati tiste, ki mislijo drugače. Ko odrasteta, pogosto postaneta skavtska voditeljica

in voditelj in tako pridobita najdragocenejše veščine za življenje (prostovoljstvo, samoiniciativnost, požrtvovalnost, odgovornost do dela in drugih).

Dragi gostje, skavtinje in skavti. Naša organizacija je v teh letih prispevala veliko k rasti slovenske družbe in posameznika v njej. Skavtinje in skavti po vsej Sloveniji se srečujemo tedensko.

Imamo vzpostavljeno učinkovito strukturo, kjer ima posameznik možnost pridobivanja veščin in znanj na njemu primernem nivoju. Organiziramo razne izlete, zimske in poletne tabore.

Odgovarjamo na aktualne potrebe mladih, kar nam uspeva s skavtsko metodo in z vzgojnimi usmeritvami.

Služimo v družbi in z okoljsko vzgojo razvijamo čut do narave in sočloveka.

V teh letih smo usposobili par tisoč prostovoljcev, organizirali nekaj sto izobraževanj, usposabljanj in projektov na kulturnem, športnem, okoljskem in drugih področjih.

Pridobili smo status društva v javnem interesu na področju vzgoje in izobraževanja. Številni naši voditelji so postali nacionalni in mednarodni mladinski trenerji.

Sodelovali smo pri nastanku etičnega kodeksa prostovoljstva, priročnikov za mladinske trenerje in menedžerje v mladinskih organizacijah ter v samozaložbi izdali uporabno skavtsko literaturo.

Smo člani Svetovnega združenja skavtinj – WAGGGS, soorganizirali smo Evropsko skavtsko konferenco pod okriljem obeh svetovnih skavtskih organizacij WAGGGS in WOSM in organizirali konferenco ICCS evro-mediteranske regije ter se udeležili drugih mednarodnih dogodkov. Seveda, poznajo nas tudi v tujini.

Bili smo soustanovitelji Mladinskega sveta Slovenije, kjer imamo redno svoje predstavnike. Redno se udeležujemo vseh posvetov in drugih srečanj, usposabljanj s področja mladih in mladinskega dela.

Kot zaupanja vredno organizacijo nas je prepoznala tudi Cerkev na Slovenskem, ki z nami sodeluje prek duhovnih asistentov in nemalokrat rešuje prostorsko stisko za naše delovanje.

Smo nosilci akcije Luči miru iz Betlehema v Sloveniji. S to akcijo v slovenske domove in inštitucije v predbožičnem času prinašamo spodbudo in mir.

V letu 2008 smo organizirali prvi vseslovenski skavtski Jamboree, tabor vseh skavtinj in skavtov naše, zamejske in odrasle skavtske organizacije s skupaj 3.500 udeleženci.

Tudi poroke skavtinj in skavtov ter življenje njihovih družin prispevajo svoj del k odgovornemu državljanstvu.

Organizirali smo čistilne akcije po vsej Sloveniji in se letos pridružujemo tudi akciji Očistimo Slovenijo v enem dnevu, organiziramo seminarje na temo okoljske vzgoje.

Danes imamo vizijo skavtskega okoljskega centra v Kočevskem rogu. Odprli ga bomo 25. junija letos. To je le del naših dosežkov in nanje smo ponosni.

Najprej Bogu hvala, da smo ta leta preživeli brez hujših nesreč, izgub in da smo bili zmožni ohraniti moralne, duhovne, naravovarstvene in domoljubne vrednote.

Zahvala tudi vsem, ki se vam je v teh letih zdel tisti otrok, najstnik, mladostnik ali skavtski voditelj tako pomemben in ste do njega čutili tako odgovornost, da ste žrtvovali na tisoče prostovoljnih ur, zastavili osebno ime in ugled. Sedanje in bodoče generacije pa imate priložnost, da storite enako ali bolje, kakor smo storili sami.

Bodite pripravljeni!

Sandi Hribar, načelnik ZSKSS

SKAVT Peter

zgodbe in prigode

piše F.M. rše: Bojovita

Skavt Peter se je vestno učil o biologiji ...

Za raziskovalni eksemplar seminarke naloge o evoluciji je izbral novo odkriti primerek v slovenskem ekosistemu:

ZSKSS

20 LETNA EVOLUCIJA:

1. Raziskovalni eksemplar se množi hitro, željeni pri mesečni letnici

3 skavti → več kot 4000 aktivnih in več kot 10.000 vsaj enkrat okuženih pripadnikov Ugotovitev: ZSKSS je izredno nalezljiv.

Bojeviti bobber

Zamaknjeni močerad

2. Eksemplar izraža ekstremno kreativnost pri poimenovanju svojih članov

1990

3. Eksemplar izraža dojemljivost do evolucionarnih sprememb: Material za kučenje ognja

- dravec
- vžigalica

po možnosti suha

2010

- papir
- petrolej
- vžigalnik
- netirno

Aja! nlehmeta podlaga Pa še dražje!

po možnosti ne pozabiti

4. Poleg tega eksemplar izraža magnenje do modernizacije

1990 LJ → KOČEVE

~ 2 ure avtobus
~ 6 ur hoje

2010 LJ → KOČEVE

~ 1 ura letov
~ 0,5 ure hoje

samo skavti že

20 LET

BODITE PRIPRAVLJENI NA SREČNO POT!

Praznovanje

20 ZSKSS let

Sveta maša

